

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab Anno 859. Usque Ad Annum 887

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1760

VD18 90117875

§. 10. Concilium Duziacense.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66112](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66112)

Sæculum IX. excommunicare, donec ipse hujus cau-
 A. C. 871. sæ cognitionem accepisset. Addit;
 ep. 31. Deum rixas inter parentem & filium
 permittere, ut in parente regni alieni
 rapinam puniret. Tres istæ Epistolæ 13.
 Julii anno 871. datæ sunt.

§. X.

Concilium Duziacense.

Conc. Duz.
p. 2. c. 20.

Ann. Bert.
 871.

Conc. Duz.
p. 2. præf.

Hincmarus Laudunensis ab Avunculo
 suo etiam sexto monitus, ut excom-
 municationi, in Carlomanni socios lata,
 sicut alii Episcopi provinciæ Remensis,
 subscriberet, varia obtendens recusavit;
 cujus obstinatione Rex offensus, & me-
 mor eorum, quæ anno superiore acta
 fuissent, in mensem Augustum Conci-
 lium Duziaci haud procul Mosomo in
 Diœcesi Remensi indixit, ubi Hincma-
 rus Laudunensis secundum Canones ju-
 dicaretur. Illum Archiepiscopus Re-
 mensis, sicut & alios Episcopos suæ pro-
 vinciciæ vocavit, data decima quarta Maji
 Epistola, in qua dicebat: *Certio rem te*
facio, quod illi, qui anno superiore ad
me querelas, contra te in Concilio Atti-
niacensi motas, detulerant, instent ite-
rum, ut venoventur; quare invito te, ut
venias ad respondendum bene paratus, &
bonorem Sacerdotii salves. Respondit
 Hincmarus Laudunensis edito amplissi-
 mo commentario, querelis contra Avun-
 culum

culum suum pleno, quem accusabat, quod nepotis sui proditor effecisset, ut custodia traderetur, & adhucdum vindictam coqueret, ob Rotadi causam, in qua ipse Avunculo non esset suffragatus. Tum Hincmarus Remensis respondit in hunc modum: *Hadrianus Papa dedit ad me Epistolam de negotiis nostræ provinciæ pertractandis, quam in Synodo legi oportet; quare nomine Papæ indico, veniendum tibi esse ad Synodum proximam, Duziaci quinta Augusti celebrandam.* Quippe Hincmarus Remensis nuper acceperat Pontificis Epistolam, in qua dicebat; delatum fuisse ad se, quod multos abusus in sua provincia toleraret, atque ad eos in Synodo emendandos excitabat.

Itaque Concilium Duziaci præstituta die congregatur. Aderant Episcopi viginti & unus, adnumeratis octo Archiepiscopis, quos inter Hincmarus primum locum tenebat.

In illis occurrit Wulfadus Bituricensis, cujus Epistola una pastoralis ad Clericos & populum suæ Diœcesis data, & optima de vita Christiane instituenda documenta continens ad nos usque pervenit. In ea Communionem ter in anno accipiendam, in Natali Domini, in Paschate, & in Pentecoste suadet. Inter Episcopos numerabatur Walterus Aurelianensis, a quo habemus Articulos

Hist. Eccles. Tom. XII.

II

ad

Sæculum IX.
A. C. 871.

Analeff. to. 4. p. 602.

to. 8. Conc. p. 637.

Sæculum IX. ad Disciplinam pertinentes, illis quos
A.C 871. Hincmarus Remensis, alique illius ævi

ediderunt persimiles. Ingilvinus Episcopus Parisiorum postremus nominatur, quippe plus anno uno effluere non potuerat, ex quo Æneæ successisset. Rex
part. 4. c. 8. Carolus quoque Concilio Duziacensi interfuit, obtulitque libellum, querelas contra Episcopum Laudunensem, qui necdum advenerat, continentem.

Part. 3. c. 2. Hincmarum vero Laudunensem accusabat Rex, quod fidem sæpius jurato sibi datam fregisset, quod seditiones contra se regem suum movisset, vi adhibita occupasset Bona, quæ ad Ecclesiam suam pertinere diceret, calumnias contra se ad Papam detulisset, usque adeo tandem Regi suo fuisset inobsequens, ut etiam armis arreptis obstitisset. Præterea de ejus simulata appellatione ad Sedem Romanam dicebat: *Ex quo Episcopus Laudunensis e Concilio Attiniacensi aufugit, ter diversis temporibus ad me venit, quin ullam mentionem faceret, quod Romam ire vellet, aut eo appellasset. Nunc vero quotiescunque lubet, eandem veniam recantat; vocari se a Pontifice, & eundi potestatem a me obtinere non posse.* Episcopi spatium temporis, quo ad Regis querelas responsa pararent, perierunt.

§. XI.

Sæculum IX.

A. C. 871.

Querelæ Hincmari Remensis.

Hincmarus Remensis deinde suas etiam querelas in Commentario amplissimo, nam longus esse solebat, obtulit, qui tamen ad articulos sequentes contrahi potest: *Cum Hincmarus Laudunensis sine meo consensu Munus in Palatio exercendum suscepisset, & ego præsentem Rege id ipsum prohibuissem, ille nihilominus potentia sæculari suffultus officium retinuit. Præterea Abbatiam in alia provincia me invito impetravit, & utroque potitus est, usque dum Rex sibi refractario ea abstulit. Ad banc Abbatiam, quotiescunque lubuit, sine mea licentia pervexit, & tanta quanta voluit temporis mora ibidem permansit. Ad ordinandum Joannem Episcopum Cameracensem canonice vocatus non venit, nec Legatos nec Epistolas consensus sui indices misit; unde Ordinatio differenda fuit. Tandem cum bis citatus non responderet, coacti sumus sine ipso Ordinationem peragere.*

Tunc Archiepiscopus refert jurgia, inter Regem & Hincmarum Episcopum exorta, in causa Feudorum, quæ Episcopus quibusdam Vasallis eripuerat, & memorat primam excommunicationis sententiam, in illos latam, qui a Rege